

Economia**La cultura del golf**

10/10/10 02:00 - FRANCESC CABANA

Una imatge interior del Gran Teatre del Liceu Foto: QUIM PUIG / ARXIU.

Tinc comprovat per experiència i investigació que l'empresari sense interessos culturals és més eixorc i improductiu

La cultura emprenedora és un dels principals actius dels catalans. Es manté viva i es transmet als nouvinguts amb més facilitat que la llengua. La figura de l'empresari –petit, mitjà o gran– és el representant d'aquesta cultura, que integra des del taller de reparació d'automòbils fins al president executiu d'una gran empresa. Històricament, aquest empresari, al mateix temps que feia empresa, desenvolupava un interès cultural que el posava en estret contacte amb la música, les arts plàstiques, la literatura, l'arquitectura, el teatre, la història, la filosofia o la cultura en general. Cadascú segons els gustos i les oportunitats. Aquesta relació el feia conèixer el país i la cultura catalana. Em preocupa que aquesta relació entre esperit empresarial i cultura es trenqui. Una cultura que tenia una actitud de servei a la comunitat i que donava els seus fruits en forma de la Fundació Bernat Metge, l'Enciclopèdia Catalana, la Fundació Jaume Bofill, el Palau de la Música, el Liceu, Òmnium Cultural o la Fundació Lluís Carulla, per posar alguns exemples.

Procuo seguir la trajectòria dels nostres emprenedors més destacats. I saber la seva possible projecció cultural. I, sovint, no la trobo. Quan demano el que fan els nostres empresaris en les hores o dies de lleure, em trobo sovint amb la mateixa resposta: "Juguen al golf". No tinc res contra el golf, ni contra qualsevol altre esport. Aquest és necessari per a tothom, sigui empresari o no. I parlo d'afecció a l'esport actiu i no de tenir un seient al Camp Nou. Però la cultura del golf no és la cultura que m'atreu per a l'empresari, ja que temo que no vagi més enllà del camp i dels forats. L'esport és una cosa i la cultura una altra. La responsabilitat empresarial és perfectament compatible i fins i tot diria complementària amb l'afecció per la música, per la literatura, pel teatre o per qualsevol altra manifestació artística. Aquesta afecció significa sensibilitat per la cultura en majúscules i d'aquí a entendre i reconèixer el propi país només hi ha un pas.

A començaments del segle XX tots els barcelonins sabien qui era Eusebi Güell i Bacigalupi i pocs coneixien un arquitecte anomenat Antoni Gaudí. En l'actualitat, és a l'inrevés. Si el nom Güell es conegut és gràcies al parc, a la colònia i al palau que porten aquest nom. La relació de l'empresari amb l'arquitecte va donar un fruit extraordinari per a Catalunya. Si Güell hagués aplicat el seu entusiasme al golf, el resultat hauria estat una placa en el club corresponent, en la qual constaria un recorregut incomparable.

Tinc comprovat per experiència i per investigació que l'empresari sense interessos culturals i que només juga al golf és més eixorc, més improductiu, que no pas el que visita museus i exposicions, escolta concerts, s'interessa pel cinema o pel teatre. El principi és aplicable a qualsevol persona, però hi ha una diferència fonamental: l'empresari té recursos i pot abocar-los a una activitat cultural d'interès col·lectiu, al marge de treure'n un plaer individual.

Darrera actualització (Diumenge, 10 d'octubre del 2010 02:00)

Publicat a

Avui 10-10-2010 Pàgina 16